

Nævnet stadfæstede i marts 2022 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk perser og tidligere muslim af trosretning fra Shiraz, Iran. Ansøgeren har oplyst, at han konverterede til kristendommen i 2013. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, idet han inden sin udrejse konverterede til kristendommen, hvorefter han efter sin ankomst til Danmark blev døbt. Ansøgeren har derudover henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder eller af ægtefællen til en kvinde, som han havde et forhold til i Iran. Han blev af ægtefællen anklaget for at forsøge at omvende kvinden til kristendommen. Ansøgeren har endelig henvist til, at han frygter at blive straffet af de iranske myndigheder som følge af sin illegale udrejse, og da han ikke har aftjent sin værnepligt. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er født som muslim, men konverterede til kristendommen i slutningen af 2013. Ansøgeren begyndte at interessere sig for kristendommen, da hans mor fortalte ham om biblen. Han deltog desuden i en ugentlig huskirke, der blev afholdt på ansøgerens families bopæl i Iran, og som blandt andet ansøgerens mor stod for. Ansøgeren missionerede tillige i sin morbrors butik i Iran og fortalte kunderne historier fra biblen. I huskirken mødte ansøgeren en kvinde ved navn [A], som han blev kæreste med efter nogen tid. De var kærester et år og mødtes løbende to til tre gange om ugen, hvor de blandt andet var fysiske sammen. Ansøgeren fandt efterfølgende ud af, at [A] var i et ægteskab med en højtstående myndighedsperson, og at [A] var blevet anholdt af de iranske myndigheder. [A's] ægtefælle blev bekendt med forholdet, idet han fandt billeder på [A's] telefon. Ansøgeren blev flere gange kontaktet telefonisk og truet på livet af [A's] ægtefælle, uagtet at ansøgeren skiftede simkort og opholdt sig forskellige steder i Iran. Ansøgeren udrejste af Iran i [efteråret] 2015. Ansøgerens familie er efterfølgende blevet kontaktet på bopælen af [A's] ægtefælle. Ansøgeren har efter sin ankomst til Danmark deltaget i kristendomsundervisning samt gudstjenester i bl.a. [en kirke i Jylland]. Ansøgeren blev [i vinteren 2015/2016] døbt i samme kirke. Ansøgeren har desuden tatoveringer på armen blandt andet i form af [kristne symboler]. Ansøgeren har yderligere været aktiv på Facebook, hvor han på sin profil har lavet en lang række opslag med kristne budskaber. Endelig har ansøgeren i Danmark deltaget i en demonstration mod de iranske myndigheder, hvor der blev taget billeder af ansøgeren. Ansøgeren har tillige under Flygtningenævnets behandling af sagen gjort gældende, at Flygtningenævnets afgørelse vil lide af en formel mangel allerede fordi, Flygtningenævnet har afslået ansøgerens anmodning om at føre [en præst], der blandt andet har medvirket under ansøgerens dåb som dåbsvidne, som vidne vedrørende ansøgerens konvertering. Flygtningenævnet bemærker hertil, at [præsten] tidligere har afgivet en skriftlig udtalelse i sagen, og at ansøgeren for Flygtningenævnet under nævnets fornyede behandling af sagen har fremlagt yderligere udtalelser om blandt andet ansøgerens deltagelse i gudstjenester, og at Flygtningenævnet kan lægge oplysningerne i de fremlagte udtalelser til grund. Den ønskede vidneførsel findes ikke at kunne bibringe sagen nye relevante oplysninger, idet Flygtningenævnets vurdering af, om ansøgerens konvertering til kristendommen er reel, herefter skal afgøres på grundlag af ansøgerens forklaring, herunder om hans kendskab til kristendommen og om hans afklaringsproces. Ansøgerens advokat har under de afsluttende bemærkninger henvist til andre typer af formelle mangler, herunder inhabilitet, som nævnet skal være opmærksom på ikke må foreligge, men har direkte adspurgt oplyst, at ansøgeren under denne sag ikke ønsker at gøre gældende, at der foreligger yderligere formelle mangler, heller ikke inhabilitet. Flygtningenævnet

kan lægge til grund, at ansøgeren udrejste illegalt af Iran, og at han ikke har aftjent sin værnepligt, men Flygtningenævnet kan i øvrigt ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, idet ansøgeren har forklaret udbyggende, divergerende og utroværdig om en række forhold, der er centrale for ansøgerens asylmotiv, hvorfor forklaringen fremstår som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgerens konvertering til kristendommen er reel, eller at han allerede i Iran deltog i kristne aktiviteter, ligesom Flygtningenævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren har haft et forhold til en gift kvinde, og at han som følge heraf har en konflikt med kvindens mand. Vedrørende spørgsmålet om ansøgerens angivelige konvertering har Flygtningenævnet navnlig lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, hvordan hans mor i deres fælles hjem gennem flere år havde en huskirke, hvor der blev holdt gudstjenester, ikke fremstår troværdig. Flygtningenævnet henviser herved til, at der skulle været afholdt møder hver søndag eftermiddag i en periode på ca. 2 år, herunder med deltagere, som ansøgeren end ikke kendte efternavnet på, uden hans far, der var troende muslim, eller f.eks. naboer, skulle have opdaget det. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren angiveligt lærte den kvinde, som ansøgeren fik et forhold til, at kende under møder i huskirken, og at kvinden i så fald skulle kunne have deltaget i møderne uden at blive opdaget, selv om hun var gift med en højtstående embedsmand. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende for Flygtningenævnet, idet han har forklaret, at klagerens mors to fætre også blev anholdt, da hans mor blev anholdt, ligesom ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor gammel han var, da hans far fik kendskab til huskirken. Dertil kommer, at ansøgeren først under Flygtningenævnets fornyede behandling af sagen har forklaret, at der blev stillet kaution for at få hans mor frigivet, og at det forekommer påfaldende, at ansøgerens mor blev frigivet, når hun havde stået for aktiviteterne i huskirken. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at det tidsmæssigt er påfaldende, at ansøgeren er blevet døbt i Danmark kun 2 måneder efter sin indrejse. Yderligere har ansøgeren ikke for Flygtningenævnet på overbevisende måde kunnet redegøre for sine overvejelser og refleksioner i forbindelse med sin konvertering. Han har således blandt andet svaret afglidende på spørgsmål om indholdet af de seneste gudstjenester, som han har deltaget i, og på spørgsmål om, hvilke gudstjenester, der har gjort størst indtryk på ham. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgeren kort tid efter, at han havde fået afslag på asyl af Udlændingestyrelsen, påbegyndte sine hyppige opslag på Facebook med kristne budskaber, og at opslagene er intensiveret omkring nævnsmøderne. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren forklarede, at han oprettede den pågældende Facebook-profil efter sin ankomst til Danmark, da han ikke kunne få adgang til sin gamle profil, som han havde oprettet i Iran, selv om det, da ansøgeren foreviste Facebookprofilen for nævnet, fremgik, at Facebookprofilen i hvert fald senest var oprettet i 2013. Det forhold, at ansøgeren, som det er anført i de fremlagte udtalelser, har deltaget aktivt i gudstjenester og andre kirkelige aktiviteter, kan ikke føre til en anden vurdering, henset til at ansøgerens påståede konvertering til kristendommen må anses for konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse i Danmark. For så vidt angår ansøgerens angivelige forhold til en gift kvinde har Flygtningenævnet lagt vægt på, at også denne del af ansøgerens forklaring er utroværdig og fremstår som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, ansøgeren under den første samtale hos Udlændingestyrelsen end ikke kendte kvindens efternavn, og at det er utroværdigt, at parret 2-3 gange ugentligt i ca. 1 år har kunnet mødes i blandt andet caféer og parker, herunder 2-3 gange i hendes og hendes ægtefælles lejlighed, uden at ægtefællen, naboer eller andre opdagede det. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det er usandsynligt, at kvinden i så lang en periode har holdt det hemmeligt for ansøgeren, at hun var gift, og at hun har turdet optage billeder af ansøgeren og hende sammen på sin mobiltelefon. Flygtningenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, hvordan ægtefællen, hver gang ansøgeren

skiftede simkort, fandt frem til ansøgerens nye telefonnummer, tillige er utroværdig. Det bemærkes i den forbindelse, at ægtefællen, såfremt han var en højtstående embedsmand, blot kunne have fået oplysninger om ansøgerens opholdssted fra ansøgerens mor, da hun var tilbageholdt af myndighederne, ligesom ansøgeren kunne have undladt at svare på opkald fra et ”ukendt nummer”, såfremt han frygtede, at det var kvindens ægtefælle, der ringede. Spørgsmålet er herefter, om de forhold, at ansøgeren er udrejst illegalt af Iran, at ansøgeren ikke har aftjent sin værnepligt, at ansøgeren i Danmark har opslået kristne budskaber på sin Facebook, at han har tatoveringer med kristne motiver, og at han i Danmark har deltaget i en demonstration, hver for sig eller efter en samlet (kumulativ) vurdering gør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det følger af Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælps fact-finding rapport fra februar 2018: House Churches and Converts blandt andet, at: “Several sources addressed the issue regarding Iranian converts returning from Europe. According to two sources, converted returnees who do not carry out activities related to Christianity upon return will not be of interest to the authorities. Middle East Concern made the distinction whether the converted person was known before leaving Iran or not; returning will cause problems if the convert has been known by the authorities before leaving. If the opposite is the case, going back to Iran would not be problematic. Converts who announce their conversion in public may face serious problems. If the returned convert has been very outspoken about his/her conversion on social media, including Facebook, the authorities might become aware of it and arrest and interrogate the convert upon return. A Western embassy (3) said that the subsequent process would depend on what the returnees inform the authorities about. The embassy did not consider that the converts would receive harsh punishment if they are not high-profiled and are not involved in propagating Christianity or activities perceived as a threat to national security. Declaring conversion on Facebook in itself does not lead to persecution but likely to monitoring. One source explained that a photo indicating a conversion posted on the internet would be evaluated by the authorities along with the profile and activities of the converted person. If the person did not have any previous affiliation with Christianity before leaving the country, he/she will not be persecuted. If a converted person uses the religion politically to for instance compare disadvantages of Islam with advantages of Christianity or another religion on social media, it could be a problem for him, a source mentioned. Most Iranians are not very religious, but they might see conversion as a way to come closer to Western values, and as a protest against the system, another source mentioned. However, it was underlined that it would apply to a person who has made his/her own analysis of the two religions and not someone who has used “copy paste” phrases.” Det fremgår yderligere af British Home Offices rapport af 27. februar 2017: Country Policy and Information Note – Iran: Christians and Christian converts blandt andet, at: “Those who have converted from Islam and whose conversion is likely to come to the attention of the authorities in Iran (including through evangelical or proselytising activities or the person having previously come to the adverse attention of the authorities for other reasons) are at real risk of persecution on return... 2.2.9 Some sources suggest that a person who has converted to Christianity abroad and returned to Iran would only be at risk if the authorities previously had an interest in their activities in Iran or if the convert would engage in evangelical or proselytising activities (see Treatment of those returning to Iran who have converted abroad).” Det fremgår ligeledes af Landinfo’s rapport af 29. november 2017: Temanotat Iran. Kristne konvertitter og hjemmekirker (2) - arrestasjoner og straffefølgelse blandt andet, at: ”Iranske myndigheter har det siste tiåret trappet opp overvåkingen og under-trykkelsen av aktiviteter blant protestantiske kristne som har konvertert fra is-lam. Mens de tradisjonelle, etnisk baserte kirkene som finnes blant armenere og assyrere, får drive sin trosutøvelse innenfor rammen av Den islamske republikken Iran, har misjonering blant muslimer og organisert virksomhet blant

konvertitter blitt slått ned på med stengning av kirker, arrestasjoner og straffeforfølgelse. Sommeren 2017 ble det utstedt en rekke uvanlig lange fengselsstraffer for misjo-nering og annen aktivitet knyttet til hjemmekirker. Tilgjengelig informasjon tyder på at straffedømte konvertitter i stor grad dømmes for en aktivitet, og ikke for konverteringen i seg selv. Informasjonen synes videre å indikere at det som oftest er ledere og personer med en fremtredende rolle, eller som anklages av myndighetene for å ha en slik rolle, som idømmes de strengeste straffene. Andre faktorer som synes å virke skjerpene på domstole-nes reaksjoner er ulike former for utadrettet virksomhet, som kontakt med me-nigheter i utlandet, internettaktivitet, pengeoverføringer, å opptre som husvert for en hjemmekirke, eller gjentatt aktivitet etter å ha vært arrestert én gang.” Af Home Offices rapport fra februar 2019: “Country Policy and Information Note Iran: Illegal exit”, fremgår blandt andet følgende: ”5.2 Military Service... 5.2.1 In a response dated October 2013, the Research Department of the Immigration and Refugee Board of Canada (IRBC) stated: ‘Sources note that unless they are exempt, military service in Iran is mandatory for males aged 18 to 34, including dual citizens ... Young men of 17 years of age will be prevented from leaving Iran until they have completed their military service.’¹⁰... 5.2.2 The 2013 joint Danish and Norwegian fact-finding mission report, citing Mr Hossein Abdy, Head of Passport and Visa Department, explained: 7 USSD, Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - Iran, April 2018 (Section 2), url 8 DFAT report, Iran, 7 June 2018 (p.48), url 9 DFAT report, Iran, 7 June 2018 (pp.48-49), url 10 IRBC, Iran entry and exit procedures’, October 2013, url Page 11 of 23 ‘Some issues could lead to a person not being able to travel outside of Iran. For example, in Iran there is mandatory military service whereby a young man must serve 18 months of military service. When his military service is completed, a young man may travel outside of Iran. He is however, able to apply and obtain permission to travel before completion of service for educational purposes or in the event that he needs to travel for medical attention abroad.’... 5.2.3 The 2013 joint Danish-Norwegian report, citing consular officers of the U.S. embassy in Ankara, stated: ‘After the post-election political turmoil in the summer of 2009 it appears as if the Iranian Government has eased the requirements to allow people to leave the country in the sense that a young man wishing to leave the country before having completed his military service is able to deposit a bond of 12,000 USD and be allowed travel abroad for study. If the person does not return to Iran, the amount is taken by the authorities. It was commented that young dissatisfied individuals could be perceived as a potential source of unrest by the authorities. It was considered that by allowing them to leave, the authorities were thereby getting rid of dissent.’... 5.2.4 The 2018 Australian DFAT report stated ‘... in some cases citizens do require special permission to obtain a passport [which includes] males of any age who have not completed their military service, who must present authorities with their military service exemption or the written permission of the Public Military Service Department. Once in possession of a passport, this group are free to leave the country without obtaining an exit permit to do so.’... 5.2.5 The 2018 Australian DFAT report also stated: ‘Iranian citizens residing abroad who are not under the obligation of military service can apply for the issuance of a multiple exit permit through the Ministry of Foreign Affairs. They are required to provide completed forms detailing their place of residence and requesting a multiple exit permit, evidence of the completion of, or exemption from, military service, the original and photocopies of their existing passport and photocopies of pages related to their previous travel to Iran, a photocopy of their residence permit, and two passport photographs... 6. Treatment of returnees who exited illegally... 6.1.1 The Danish-Norwegian February 2013 joint report, citing Hossein Abdy, Head of Passport and Visa Department, stated that ‘the Iranian constitution allows for Iranians to live where they wish. It is not a criminal offense in Iran for any Iranian to ask for asylum in another country. He further stated that approximately 60% of Iranians who have asylum in other countries, travel back and forth between Iran and other

countries.’... 6.1.2 The DFAT report similarly noted: ‘According to international observers, Iranian authorities pay little attention to failed asylum seekers on their return to Iran. Iranians have left the country in large numbers since the 1979 revolution, and authorities accept that many will seek to live and work overseas for economic reasons. International observers report that Iranian authorities have little interest in prosecuting failed asylum seekers for activities conducted outside Iran, including in relation to protection claims. This includes posting social media comments critical of the government – heavy internet filtering means most Iranians will never see them – converting to Christianity, or engaging in LGBTI activities. In such cases the risk profile for the individual will be the same as for any other person in Iran within that category. Those with an existing high profile may face a higher risk of coming to official attention on return to Iran, particularly political activists.’... 6.1.3 Dr Kakhki, a special adviser to the Centre for Criminal Law and Justice and Associate of the Centre for Iranian Studies at Durham University, stated the following in ‘General report on risk of return’ dated 5 December 2014: ‘According to a new amendment of Article 34 of Passport Law (21/2/2010), any Iranian who leaves the country illegally, without a valid passport or similar travel documents, will be sentenced to between one and three years imprisonment, or will receive a fine between 500,000 and 3 million Tomans (approx £108- £650). The assigned punishment in this article is called a “Taaziri” punishment (a deterrent), the severity of which is at the discretion of the presiding Judge. The Iranian Judiciary believe that the “Taaziri” 31 DFAT report, Iran, 7 June 2018 (p.48), url 32 ACCORD, COI Compilation: Iran, July 2018 (section 6.5.1), url 33 DIS, DRC and Landinfo, FFM report, February 2013 (p.69), url 34 DFAT report, Iran, 7 June 2018 (p 49), url Page 17 of 23 punishment serves firstly to prevent the guilty party from re-offending, and secondly to benefit society by deterring potential criminals from committing that particular crime.’... 6.1.4 The 2018 DFAT report stated: ‘According to Article 34 of the Penal Code, the penalty for leaving the country without a valid passport (or similar travel document) is between one and three years’ imprisonment, or a fine of between 100,000 and 500,000 rials (AUD4-20). A special court located in Tehran’s Mehrabad Airport deals with [cases of people leaving the country without a valid passport or similar travel document] ... The court assesses the background of the individual, the date of their departure from the country, the reason for their illegal departure, their connection with any organisations or groups, and any other circumstances. This procedure also applies to people who are deported back to Iran and who are not in possession of a passport containing an exit visa. DFAT understands that illegal departure is often prosecuted in conjunction with other unrelated offences.’... 6.1.5 A Danish Refugee Council (DRC) and Danish Immigration Service (DIS) FFM report of September 2013 consulted UNHCR Erbil, who informed the delegation that: ‘...he will be taken to the intelligence department and he will go through few interrogations. The person will then be taken to the revolutionary court where his political affiliation in Iraq will be determined. He will here be given a chance to sign a statement by which he promises that he will not be involved in political activities any more. If the court presents solid evidence against the person which shows that he has been involved in military operation and armed struggle, he will be punished but the punishment differs from case to case. In most cases, the punishment will be imprisonment. In the next step, the person will be taken to the public court for his illegal departure, and he will be fined for his illegal exit. UNHCR Erbil added, however, that the Iranian authorities may suspect Kurds who have stayed in KRI for a while of having been in contact with the exiled political parties.’... 6.1.6 The FFM report added: ‘Asked about the situation for returnees, a Western diplomat and expert on Iran had never heard of any Iranian with political affiliations who went back to Iran. The source assumed that as long as a returnee has not been member of an oppositional political party or involved in political activities in other ways, she or he would not face problems upon return to Iran.’ Af baggrundsmateriale fra Department of Foreign

Affairs and Trade Australia about Iran, offentliggjort den 14. april 2020, fremgår det på side 71: "Conditions for Returnees... 5.27 Iran has a global and longstanding policy of not accepting involuntary returns. Historically, Iran has refused to issue temporary travel documents (laissez-passers) to facilitate the involuntary return of its citizens from abroad. In March 2018, Iran and Australia signed a Memorandum of Understanding on Consular Matters. This includes an agreement by Iran to facilitate the return of Iranians who arrived after March 2018 and who have exhausted all legal and administrative avenues to regularise their immigration status in Australia. A laissez-passers can be obtained from an Iranian diplomatic mission on proof of identity and nationality... 5.28 The IOM runs a program to assist voluntary returnees to Iran, in cooperation with the country from which they are returning. Iranian authorities cooperate with the IOM in this regard. In cases where an Iranian diplomatic mission has issued temporary travel documents, authorities will be forewarned of the person's imminent return. DFAT is not aware of any legislative or social barriers to voluntary returnees finding work or shelter in Iran, nor any specific barriers to prevent voluntary returnees from returning to their home region. Some countries offer failed asylum seekers financial packages to support their reintegration on return to Iran. The IOM also provides some resettlement assistance to voluntary returnees who fail to secure asylum in a third country... 5.29 Authorities pay little attention to failed asylum seekers on their return to Iran. Iranians have left the country in large numbers since the 1979 revolution, and authorities accept that many will seek to live and work overseas for economic reasons. Those who return on a laissez-passers are questioned by the Immigration Police at Imam Khomeini International Airport in Tehran about the circumstances of their departure and why they are traveling on a laissez-passers. Questioning usually takes between 30 minutes and one hour, but may take longer where the returnee is considered evasive in their answers and/or immigration authorities suspect a criminal history on the part of the returnee. Arrest and mistreatment are not common during this process. A well-placed source was not aware of voluntary returnees being prosecuted for criticising the Islamic Republic, converting to Christianity or proselytising while abroad on their return to Iran. As far as DFAT is aware, the authorities do not check the social media accounts of Iranians returning from abroad... 5.30 International observers report that Iranian authorities have little interest in prosecuting failed asylum seekers for activities conducted outside Iran, including in relation to protection claims. This includes posting social media comments critical of the government (heavy Internet filtering means most Iranians will never see them), protesting outside an Iranian diplomatic mission, converting to Christianity or engaging in LGBTI activities. In such cases, the risk profile for the individual will be the same as for any other person in Iran within that category. Those with an existing high profile may face a higher risk of coming to official attention on return to Iran, particularly political activists. The treatment of returnees, including failed asylum seekers, depends on the returnees' profile before departing Iran and their actions on return. According to local sources, the greatest challenge facing failed asylum seekers on return is reintegrating economically and finding meaningful employment... 5.31 DFAT assesses that, unless they were the subject of adverse official attention prior to departing Iran (e.g. for their political activism), returnees are unlikely to attract attention from the authorities, and face a low risk of monitoring, mistreatment or other forms of official discrimination." Af DFAT Country Information Report, Iran af 7. juni 2018, fremgår blandt andet: "5.25 According to international observers, Iranian authorities pay little attention to failed asylum seekers on their return to Iran. Iranians have left the country in large numbers since the 1979 revolution, and authorities accept that many will seek to live and work overseas for economic reasons. International observers report that Iranian authorities have little interest in prosecuting failed asylum seekers for activities conducted outside Iran, including in relation to protection claims. This includes posting social media comments critical of the

government – heavy internet filtering means most Iranians will never see them – converting to Christianity, or engaging in LGBTI activities. In such cases the risk profile for the individual will be the same as for any other person in Iran within that category. Those with an existing high profile may face a higher risk of coming to official attention on return to Iran, particularly political activists.” Af Landinfos temanotat om ”Internett og sosiale medier” af 31. maj 2021, fremgår, at ”Myndighederne overvåger grupper som har uttalt målsetting om å utfordre regimet i Teheran”, men at ”Rahimi påpeker imidlertid at det er aktivister med høy profil, eller de som har kontakt med den politiske opposisjonen i Iran som er interessante for iranske myndigheter”. Som det fremgår af baggrundsoplysningerne vil en hjemvendt asylansøger i Iran navnlig påkalde sig de iranske myndigheders interesse, hvis ansøgeren var profileret inden sin udrejse, hvilket ikke var tilfældet for ansøgerens vedkommende. Ansøgeren har ved at udrejse af Iran, inden han modtog en indkaldelse til militæret, unddraget sig militærtjeneste, men efter baggrundsoplysningerne er en eventuel straf for militærunddragelse i Iran ikke uforholdsmæssig, hvorfor militærunddragelsen i sig selv ikke er asylbegrundende. De forhold, at ansøgeren i Danmark har deltaget i en enkelt demonstration, har fået kristne tatoveringer og har lavet opslag med kristne budskaber på Facebook er heller ikke asylbegrundende. Flygtningenævnet henviser herved til de ovenfor anførte baggrundsoplysninger og til, at ansøgeren ikke var profileret ved sin udrejse. Flygtningenævnet henviser endvidere til nævnets afgørelse i sagen Iran/2018/376 (og Menneskerettighedskomiteens afgørelse CCPR/C/133/D/2510/2014), hvor ansøgeren også havde gjort konversion gældende som asylmotiv, hvor ansøgeren tillige under sit ophold i Danmark havde fået tatoveringer, og hvor ansøgeren på den Iranske ambassade i Danmark havde gjort det iranske myndigheder bekendt med, at han var konverteret. Sammenfattende har ansøgeren herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 som følge af, at han er udrejst illegalt af Iran, at han ikke har aftjent sin værnepligt, at han i Danmark har opslået kristne budskaber på sin Facebook-profil, at han har tatoveringer med kristne motiver, og at han i Danmark har deltaget i en demonstration. Dette gælder også efter en samlet (kumulativ) vurdering af forholdene. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”